

Diablos Negros, abans d'actuar a La Mirona: «Som el grup de rock del poble»

La banda més mítica d'Hondures obre demà a Salt una gira per Espanya, trenta anys després de la seva última visita, amb un concert pensat com una reconnexió amb la comunitat hondurenya de Girona

Diablos Negros ja havia actuat a Espanya fa tres dècades, però aquell era un altre món. No hi havia xarxes socials, el grup encara no tenia cap àlbum editat i els discos de vinil marcaven el ritme d'una indústria que ara sembla gairebé prehistòrica. «Vam estar a la zona de València en una gira vinculada a un grup de cooperació. Era més una gira per compartir sobre la història d'Hondures. Érem bastant novells en molts temes», recorda Álvarez. Aquell mateix any van publicar el seu primer disc, Tierra suelta. Ara tornen amb una història llarga al darrere, un repertori que ha travessat generacions i la sensació d'haver-se convertit en alguna cosa més que una banda. La idea de tocar a Girona va renéixer l'any passat, quan Nilo Espinal, vocalista del grup, va visitar la ciutat convidat per Rolando Castillo, un hondureny establert aquí, mànager del grup a Europa i relacions públiques de l'Associació de Cooperació i desenvolupament econòmic dels hondurenys a Girona (Acodehgi). «Vaig venir l'any passat i d'aquí va néixer de nou la idea que vinguéssim amb tota la banda, perquè la nostra comunitat aquí és bastant gran», explica Espinal. Ahir acabaven d'aterrar i ja parlaven amb agraïment de l'acollida rebuda. «Ens han tractat massa bé. Estem molt agraïts per l'estima que ens han donat», afegeix. No ho diu per dir. Mentre es feien fotos a la plaça Catalunya, una persona els ha reconegut i els ha retratat amb el seu mòbil, agraït. Per a molts hondurenys, Diablos Negros és una porta directa a la memòria. Hi ha cançons que remetien a l'escola, a la joventut, als primers amors o a una manera de viure el país des de la distància. «A través de la història i dels temes que hem desenvolupat, Diablos Negros s'ha convertit en una banda de nostàlgia», diu Álvarez. El grup va aconseguir que algunes de les seves cançons entressin de manera gairebé espontània a les ràdios i als mitjans locals i centreamericans, en un país sense una estructura sòlida de difusió musical. Amb el temps, aquells temes «han passat a formar part de la vida de moltes persones». I això explica que, tres o quatre generacions després, continuïn despertant una identificació tan profunda. El seu estil, diuen, és rock, però no un rock tancat. «Som una banda de rock obert», resumeix Álvarez. Han fet balades, cançons més dures, peces de contingut social i temes que incorporen elements de la identitat hondurenya. Un dels exemples és El migrante, una mena de ranchera portada al rock que parla de la realitat de tants hondurenys obligats a marxar. «La nostra base musical és el rock, però som bastant versàtils. Anem des del més pesat fins a coses més digeribles, fins i tot mig poperes», explica el baixista. Aquesta amplitud els ha permès connectar amb públics molt diferents sense perdre el caràcter. Les lletres també han estat una part essencial del seu recorregut. Diablos Negros canta a l'amor i al desamor, però també als conflictes socials, a la migració i a la història d'Hondures i Centreamèrica. «Hi ha una identificació amb els conflictes socials», diu Álvarez, que reivindica cançons com Centroamérica o El migrante. Aquesta mirada els ha valgut, en alguns moments, una etiqueta que els agrada: «Ens han arribat a dir el grup de rock del poble». Ell ho assumeix amb orgull, perquè considera que la banda no s'ha sotmès a les estructures socials tradicionals del país. «Hem intentat portar la música amb honestat i amb molta llibertat d'expressió», afirma. El nom, Diablos Negros, neix molt abans que la banda es convertís en una llegenda. L'origen se situa el 1982, quan Ricardo Uclés i Edgardo Zúñiga, pràcticament dos nens, van formar un duo i necessitaven batejar-lo per presentar-se en un esdeveniment musical. A un d'ells, recorda Álvarez, les germanes li deien que era «un diablo» perquè era entremaliat. D'aquella broma va sortir un nom que ha acabat resistint més de quatre dècades. Després s'hi van incorporar altres músics, entre ells el mateix Álvarez, que va entrar a la banda amb només 15 anys. La formació ha canviat amb el pas del temps, però l'actual és, segons ells, una de les més sòlides. Tant, que fan broma amb Carlos Cedeño, el bateria, a qui encara anomenen «el nou» tot i

que està al grup des de 2009. «Jo tinc 22 o 23 anys a la banda i potser només recordo dues discussions fortes. I sempre amb respecte», explica Nilo Espinal. El secret, diuen, és parlar clar i no deixar que els problemes s'enquistin. «Som molt directes per tractar els temes. Procurem que l'ego disminueixi en la presa de decisions», apunta Álvarez. Espinal ho defineix d'una manera més familiar: «Aquests són els meus germans grans». Dagoberto Lozano, guitarrista, és l'altre membre de la banda. Aquest bon moment intern arriba, a més, amb plans nous. El darrer àlbum, Por los viejos tiempos, es va publicar el 2016, però la banda no ha deixat de crear i ha anat llançant senzills. Ara treballa en un projecte molt ambiciós: quatre discos nous. «Tenim 45 o 50 cançons fetes», explica Espinal. Un dels àlbums que més els il·lusiona serà de rock ètnic, amb tambors garífunes, elements indígenes, flautes i sonoritats vinculades a la cultura hondurenya. «Això ho volem portar també a tota la nostra gent fora del país», diu el vocalista. Demà, a La Mirona, prometen una nit de bandera hondurenya i molt rock and roll. El concert durarà aproximadament una hora i mitja, potser una mica més si l'ambient ho empeny. «Molta energia, molta bandera hondurenya i molt rock and roll», avança Espinal. Per a ells, actuar a la sala de referència de les comarques gironines és també una manera de tornar a Espanya per la porta gran. I per a la comunitat hondurenya de Girona, una ocasió per retrobar-se amb una banda que forma part de la seva educació sentimental. Bye Past, la banda de Rolando Castillo, farà de teloners. Encara resten algunes entrades a la venda a 25 euros (anticipada) i 30 (a taquilla). Diablos Negros arriba a Salt amb 44 anys de carretera, però sense aire de comiat. Al contrari. Torna a Espanya després de tres dècades, prepara quatre discos i ja deixa oberta la porta a tornar quan aquest nou material vegi la llum. Demà, però, tot començarà a Girona. O, com diuen ells, amb una reconexió amb Hondures feta de nostàlgia, identitat i rock del poble.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2026/06/18/diablos-negros-abans-d-actuar-131548438.html>